

تروئل (Truel)

مرتضی بیکی، تابستان ۱۳۹۵
مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان قم

تروئل یا دوئل سه نفره بازی است که در آن هر بازیگر سعی دارد دو رقیب دیگر را از صحنه خارج کند و برای زنده ماندن خود به سوی آنها شلیک کند. تعداد گلوله، مهارت شلیک، ترتیب شلیک و امکان انصراف از شلیک و احتمال هر یک از اینها در نتیجه بازی مؤثر است. هر بازیگر بسته به موقعیت خود استراتژی خاصی را بر می‌گزیند. مشهورترین نمونه آن فیلم «خوب، بد، زشت» از ژانر فیلم‌های وسترن اسپاگتی است.

تروئل واژه نوینی برای دوئل سه نفره است و شلیک گلوله به سمت یکدیگر تا مرز از بین رفتن دو نفر و زنده ماندن یک نفر می‌باشد. اولین اظهار نظر شناخته شده در مورد دوئل سه نفره در نمایشنامه «هندوانه شاه چاق» (۱۹۲۷) اثر «آلن پاتریک هربرت» داستان‌پرداز و فعال اطلاعات قانون در انگلستان است. عبارت دوئل سه نفره برای اولین بار در کتاب «تئوری بازی و روش‌های مربوطه در رفتارهای اجتماعی» اثر «مارتین شویک» (۱۹۶۴) و نیز کتاب «تئوری قمار و منطق آمار»

(۱۹۶۷) اثر «ریچارد اپشتین» دیده می‌شود. شویک اقتصاددان آمریکایی و استاد اقتصاد ریاضی در دانشگاه ییل و ریچارد اپشتین تئوری‌دان بازی در آمریکا هستند.

یکی از مشهورترین موارد دوئل سه نفره در ژانر فیلم‌های «وسترن اسپاگتی» بویژه فیلم «خوب، بد، زشت» است که صحنه اوج انتهای فیلم توسط سه کاراکتر اصلی فیلم یعنی «بلوندی» (خوب) «انجل‌آیز» (بد) و «توکو» (زشت) رقم می‌خورد. در فیلم «شهر در آتش» (۱۹۸۷) نیز نوعی تروئل در نقطه اوج داستان در جریان است که با رسیدن پلیس به هم می‌خورد. با این فیلم جنایی هنگ‌کنگی، هنرپیشه‌ای بنام «چاو» در آمریکای شمالی به شهرت رسید. در فیلم «راهزنان کارائیب: سینه مرد مرده» (۲۰۰۶) نیز یک تروئل با شمشیر بین سه نفر در می‌گیرد و هر سه نفر زنده باقی می‌مانند. شکل خاصی از تروئل در تئوری بازی مطالعه شده است. مهمترین جنبه‌های طبیعت تروئل عبارتند از:

□ احتمال اینکه هر یک از بازیگران هدف منتخب خود را بزند چقدر است؟ این احتمال برای همه بازیگران یکسان نیست.

□ آیا بازیگران همزمان یا به ترتیب شلیک می‌کنند؟ اگر به ترتیب شلیک می‌کنند، آیا ترتیب آن از قبل معلوم است یا بر حسب تصادف و از میان افراد زنده معلوم می‌شود؟

□ تعداد گلوله‌هایی که هر بازیگر دارد چند تا است؟ آیا تعداد آنها محدود یا نامحدود است؟

□ آیا صرف‌نظر کردن عمدی از ادامه بازی امکان‌پذیر است یا نه؟

فرض عمومی و اصلی بازی تروئل این است که هر بازیگر می‌خواهد خود زنده بماند و لذا به لحاظ منطقی به گونه‌ای بازی و رفتار می‌کند که این احتمال را حداکثر سازد. اگر هر یک از بازیگران در آرزوی این باشد که خود زنده بماند ولی در مورد زنده ماندن دیگران چیزی در ذهن نداشته باشد، استراتژی منطقی بازی برای هر یک از سه بازیگر آن است که در هر بار انصراف دهد و طرف را نزند. در اشکال مطالعه‌شده این بازی، هر یک از سه نفر احتمال‌های متفاوتی برای زدن هدف دارند.

اگر در بازی فقط از یک گلوله استفاده شود و احتمال برخورد به هدف برای افراد، مساوی و امکان انصراف برای آنها مجاز باشد، بهترین استراتژی برای هر یک از آنها این است که بصورت عمدی از شلیک خودداری کند. چون اینک او خلع سلاح شده، بازیگر بعدی دلیلی برای شلیک به نفر اول ندارد و لذا به نفر سوم شلیک می‌کند. در حالی که بازیگر دوم نیز بصورت عمدی از زدن صرف نظر کند، خطر آن وجود دارد که نفر سوم به او شلیک کند. اگر نفر اول صرف نظر نکند، احتمال آن وجود دارد که توسط هر یک از بازیگران بعدی مورد اصابت قرار گیرد.

اگر شمار گلوله در بازی نامحدود باشد، انصراف از شلیک عامدانه بهترین استراتژی برای بازیگر یا دوئل‌کننده‌ای است که در مقایسه با نفرات دیگر دقت تیراندازی کمتری دارد. اگر هر دو دارای نرخ موفقیت بالای ۵۰ درصد باشند، او می‌تواند به انصراف از شلیک ادامه دهد تا زمانی که یکی از دو رقیب دیگر آن یکی را از پا در آورد. آنگاه که او برای اولین بار به شلیک به طرف رقیب باقیمانده می‌پردازد. ولی اگر رقیب میانی ضعیف باشد، بهتر است با او تشریک مساعی کند تا فرد قوی‌تر از بازی حذف شود. جزئیات این مسئله بستگی به ترتیب شلیک آنها دارد و از طریق آمار و احتمالات قابل محاسبه است.

دوئل

دوئل یک نبرد دونفره با سلاح و مطابق قوانین خاص و مورد قبول طرفین است. دوئل در اروپای عصر مردن نیز اجرا می‌شده و نوعی تقلید از سلحشوری قرون وسطی است و تا دوره مدرن یعنی قرن ۱۹ و ۲۰ بویژه در میان افسران نظامی ادامه یافته است. در قرن‌های ۱۷ و ۱۸، دوئل عمدتاً با شمشیر برگزار می‌شده ولی از اواخر قرن ۱۸ در انگلستان دوئل با طپانچه آغاز گردید. شمشیربازی و دوئل با طپانچه در سراسر قرن ۱۹ کنار هم بوده‌اند.

دوئل بر پایه احترام و افتخار افراد بوده است. دوئلیست‌ها نه برای کشتن رقیب بلکه برای کسب رضایت، برانگیختن و بازیابی احترام و افتخار فرد از نظر به نمایش گذاشتن رضایتمندی جهت قرار دادن خود در معرض مرگ است. بنابراین چنین سنتی در اصل برای اعضاء مذکر در میان طبقه اشراف و نجبا مطرح بوده است ولی در عصر مدرن این عمل به طبقات بالای اجتماع نیز سرایت کرد. در موارد نادر، دوئل با طپانچه یا شمشیر بین زنان نیز دیده شده است.

سابقه وضع قوانین علیه دوئل به عصر قرون وسطی بر می‌گردد. چهارمین انجمن لاتران (۱۲۱۵) دوئل را غیرقانونی کرد و قوانین مدنی در امپراطوری مقدس روم علیه دوئل بعد از جنگ ۳۰ ساله ایجاد شد. از اوایل قرن ۱۷ دوئل در کشورهای که به آن اقدام می‌گردید ممنوع شد. در انگلستان دوئل در میانه قرن ۱۹ کاهش یافت و در اروپای قاره‌ای در آغاز قرن بیستم کنار نهاده شد. در ایالات متحده شرقی دوئل در سال‌های اواخر قرن ۱۹ کاهش یافت و در جنگ‌های داخلی آمریکا کنار نهاده شد و حتی در مناطق جنوبی کشور روند کاهنده و غیر قابل بازگشتی یافت. در آمریکا این تغییرات تابع باورها و افکار عمومی و نه موضوعات قانونی بود.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Truel>

http://animal-informatics.com/_humanite/human1/for_a_few_dollars_more.html

http://animal-informatics.com/_monographs/21/The_Good_the_Bad_and_the_Ugly.html